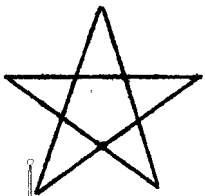

O.D.V. - NIEUWS - 1988-2

Orde Der Verdraagzamen

's - Gravenhage

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro nr 46 88 74 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Delfgauw

Uitsl.v.publ.&abonn.- Van Blankenburgstr. 76, 2517 XT Den Haag, tel.070-465592
(tussen 17.30 en 18.30 uur)

Secretariaat: Troelstralaan 38, 2641 WG Pijnacker, tel.01736-6577

O . D . V . N I E U W

Verschijnt 1 x p. 3 mnd. 15 april 1988 tweede kwartaal

..... van de redactie

Meer nieuws dan anders deze maal en niet alles zal in even goede aarde vallen naar wij vrezen. Allereerst dan dit:

Ons blad zal niet verder meer verschijnen ! Hoezeer wij dit ook betreuren . Een volgend jaar zou dit in iedergeval niet meer redelijk mogelijk zijn geweest. Over 3 maanden echter bevinden wij ons in het midden van de vakantie zodat het voor onze medewerkers een onnodig zware belasting zou betekenen , terwijl het nieuws over het algemeen van weinig of geen belang is in deze periode.

Wel ontvangt u toch nog rond deze tijd een - eenvoudig uitgevoerd - jaarprogramma voor het volgende jaar. Ook dit programma zal weer beperkter uitvallen dan in het nu lopende jaar. Enkele gegevens kan uw redactie U nu reeds hierover verschaffen:

In Den Haag zullen voortaan slechts 3 openbare bijeenkomsten plaats vinden per maand, t.w. op elke eerste donderdag een discussieavond, elke tweede vrijdag de bekende vrijdagavondbijeenkomst en de laatste zondag van de maand vindt de esoterische zondagmorgen bijeenkomst plaats. Ook de besloten esoterische kring vindt nog plaats.

Zover mogelijk gaan ook de bijeenkomsten buiten Den Haag nog door, zij het dat in december en maart sommige bijeenkomsten ook hier geen doorgang zullen kunnen vinden. Dit in verband met voor het medium ingebouwde langere rustperiodes rond de feestdagen.

Publikatie van discussies e.d. wordt eveneens niet voortgezet. Wel zal men trachten opnamen van openbare bijeenkomsten m.u.v. de zondagen op de band vast te leggen en aan belangstellenden cassettes beschikbaar te stellen op dezelfde wijze en onder dezelfde voorwaarden als dit in de afgelopen tijd reeds geschiedde bij vrijdagavonden die niet meer op schrift beschikbaar werden gesteld.

Waarmede de eerste alinea van dit artikel u wel volledig duidelijk zal zijn geworden. Aan de andere kant: er zijn nog vele geschriften uit het verleden verkrijgbaar en voorlopig zullen uw bestellingen als voorheen zo goed mogelijk worden uitgevoerd. Bovendien bestaat de mogelijkheid altans iets van de sfeer van onze bijeenkomsten na te proeven bij het beluisteren van een cassetteopnamen hiervan.

Uw redactie hoopt dat dit alles voor u geen reden zal zijn om uw steun aan de Orde nu te beperken of zelfs te beëindigen: Zoals bekend zullen alle gelden die bij het beëindigen van het werk van dit medium nog voorhanden zijn teneinde komen aan een verdere pensioensverbetering.

En na 40 jaren trouw en hardwerken komt hem dit o.i. in ruime mate toe. Of u het hiermede eens bent dient u zelf uit te maken.

Uw redactie.

Vele jaren heb ik trouw in elk o.d.v. nieuws een artikeltje gepubliceerd, schrifturen die in het begin bepaalde onderwerpen behandelden maar geleidelijk overgingen in een brief aan onze leden.

En om eerlijk te zijn: het is mij niet altijd even licht gevallen. Dit is dan de laatste maal. En werkelijk, wanneer ik probeer na te gaan wat ik u nog alles zou willen - en kunnen - vertellen zo moet ik vaststellen dat ook hier het laatste loodje het zwaarste schijnt te zijn.

Ik zou alle namen willen noemen van hen, die het werken van de orde en daarmee ook mijn werken mogelijk hebben gemaakt. Het zijn er zoveel. In mijn herinnering komen namen als Noesje Polak, Adri Huesen en Bas Guysonmiddelijk boven drijven. Maar er waren er meer, veel meer. En ofschoon ik hen juist nu schijn te moeten gedenken wil ik u een dergelijke lange opsomming van namen besparen. Als kind vond ik het boek met de opsomming van alle geslachten en koningen al een voorbeeld van gepubliceerde verveling.

Maar wat dan? Herinneringen ophalen? Ik heb dit de laatste tijd al te vaak gedaan. Gewoon wat ervaringen optekenen? Mijn hoofd staat er op het ogenblik niet naar. Gewoon een praatje dan maar.

Weet u, ik beschouw mij zeker niet als iemand die beter is of anders dan anderen. Maar op een ding ben ik altijd trots geweest: het feit dat ik mijn werk altijd trouw en op tijd heb gedaan. Een dergelijke trots voert tot ijdelheid, vandaar dat ik met alle geweld na de 40 jaren mediumschap nu ook door wil werken, tot ik kan zeggen dat ik ook 40 jarenlang voor de orde en onder haar naam en met haar uitsluitende hulp als medium heb gefunctioneerd. Begin 1989 zal dit ruimschoots het geval zijn. Bovendien wordt ik dan 70 jaren oud en dat lijkt mij een goed ogenblik om van het openbaar en regelmatig seanceren afscheid te nemen.

Om organisatorische redenen blijkt het echter beter te zijn nog door te gaan tot 25 juni 1989. Het bestuur kan u dan nog een volledig jaarprogramma aanbieden - hoe beperkt het aantal bijeenkomsten dan ook is indien ik het vergelijk met de gloriejaren waarin 320 bijeenkomsten leiden per jaar een peuleschil leek.

Nu ja, je zoudt op het ogenblik kunnen zeggen dat de geest nog willig is, maar het lichaam zwakker geworden is. En die toestand lijkt mij altijd nog aanvaardbaarder dan een lichaam dat willig is, terwijl de geest zwak is geworden.

Terugziende lijkt het haast ondenkbaar dat ik tussen de 8000 en 6000 bijeenkomsten heb geleid. En toch is dit het geval, zoals een complete bibliotheek van uitgesproken en vastgelede lezingen wel duidelijk maakt. Zij omvatten ongeveer de helft van hetgeen ik in feite heb gepresteerd.

Vreemder nog is het feit, dat ik mij bij dit alles zo weinig betrokken schijn te voelen. Ik ben gehecht aan de bijeenkomsten, de mensen, het gevoel toch weer iets te hebben gepresteerd. Maar veel verder gaat het in feite niet.

Je droomt je eigen dromen, leeft je eigen leven, kent je eigen geestelijke avonturen en uittredingen. Die dingen maken je tot wat je werkelijk bent. Van al het andere blijft alleen de voldoening van betekenis te zijn geweest, iets gepresteerd te hebben wat door anderen op prijs gesteld wordt.

Tja, die mensen in de zaal. Ik zal ze missen, al zijn er tijden

geweest dat ik sommige zeer enthousiaste leden wel eens verwenst heb wanneer zij in de pauze of na afloop je uitvoerig en betogend hun ervaringen of waarnemingen uit de doeken kwamen doen. Daar waren de lapelvatters, die je aan je jasje grepen om vooral nadruk te geven aan hun betoog, maar je zo gelijk een strategische terugtocht bijna onmogelijk maakten. En dan de sproeiers: hun enthousiasme spatte je vochtig tegemoed. Ook al een soort dat je niet gemakkelijk kwijt raakte zodat je soms loge nood moest voorwenden om even het je oversproeiende enthousiasme af te kunnen vegen. En dan de voetstukbouwers, die in jou een heilige zagen en je onmiddellijk wilden verheffen tot hun goeroe en geestelijke leider.

Maar ben ik nu, na vele jaren diplomatiek verzet, eindelijk wel vanaf. Heus, het is prettig wanneer iemand je een compliment maakt of je komt zeggen, dat het een werkelijk indrukwekkende bijeenkomst was. Maar terijl je hoofd nog gonst en je besef nog half in een andere wereld verkeert is het moeilijk om op de langdurige bespreking van toch meer persoonlijke ervaringen en problemen in te gaan.

M.a.w.: U hebt zich ongetwijfeld wel eens aan mijn optreden en wijze van reageren geergerd, maar het was al te vaak wederkerig. En toch: alles wat de orde is en heeft gedaan in deze fase van haar werken op aarde is zeker niet alleen aan mij te danken, maar in feite voor het grootste gedeelte aan de mensen, die door hun enthousiasme, hun offers in vrije tijd en geld, dit alles mogelijk maakten.

Steeds weer hoor ik van mensen die oude brochures en verslagen hebben gelezen dat de orde vele ontwikkelingen en veranderingen in maatschappij en menselijk denken heeft voorzien, zodat soms een brochure uit de vijftiger jaren nu nog door hen als zeer actueel wordt beschouwd.

En zover het de enkele betreft die ik - voornamelijk op aandrang van mijn nu overleden vrouw, heb doorgelezen kan ik niet anders dan hen gelijk geven. Neem b.v. de lezing over rood China, lang geleden uitgesproken op verzoek van enkelen die wel eens wilden weten wat dit rode boekje van Mao nu eigenlijk betekende. Tot op heden ontwikkelen zich daar de zaken nog steeds, zoals daarin wordt gesteld. En toch vonden deskundigen het in die dagen een reeks onzinnige speculaties.

Zoals de gegevens over oorzaak en behandeling van kanker, die deskundigen toen onzinnig noemden, maar een van hen, die ik veel later in een publieke gelegenheid ontmoette - hij sprak mij aan, want ik kende de man niet meer - vertelde mij, dat ik op bijna alle punten gelijk had gehad volgens de laatste wetenschappelijke ontwikkelingen en dat andere punten nu als zeer waarschijnlijk - zij het nog onbewezen - golden.

Het beroerde van de zaak was, dat ik natuurlijk niet wist waar de man het over had, zodat hij mij met veel geduld moest uitleggen, waarop zijn verontschuldiging in feite berustte. Maar ja, dat is een van de nadelen van het vak zoals ik dit pleeg te beoefenen.

Eigenlijk vindt ik het wel wat bedroevend, een leven geleid te hebben vol van uitzonderlijke voorvallen, waarvan ikzelf nog minder begrip dan degenen die mij er mede konfronteerden. Maar op een andere manier zou het waarschijnlijk een leven zijn geworden vol van meerwaardigheidsbesef. Zoiets als een Amerikaanse t.v. dominee, die geheel schijnt te vergeten dat hij niet meer of minder is dan eider andere mens.

En dan het feit, dat ik enkele jaren als medium heb gefunctioneerd zonder in de geest te geloven. Nu is het wel wat anders natuurlijk, maar in feite was ik al werkzaam voor de orde voor mij langzaam maar zeker een begrip daagde van hetgeen ik in feite aan het doen was.

Natuurlijk, naarmate je langer met het werk bezig bent wordt je meer gekonfronteerd met feiten die wijzen op het bestaan van een complete geestenwereld met allerhande afdelingen en een grote reeks van persoonlijkheden die je van alles willen leren en daarin soms zelfs wel eens slagen ook. Maar zelfs dit alles zou nog een droomwereld kunnen zijn.

Alleen de overprestatie die ik elke avond weer leverde en de deskundige betogen over allerhande onderwerpen waarvan ikzelf bewust geen enkel begrip, laat staan kennis bezat hebben mij er uiteindelijk van overtuigd dat al die geesten werkelijk bestaan, dat de werelden die ik soms betreed op zijn minst een menselijke vertaling zijn van een werkelijkheid.

Maar wat voor één? Wat te denken van een grauwe wereld vol afval waarin smoezelige winkels voornamelijk bedorven waren aanbieden? Tijdens de dromen die ik als uittreding aanduidt heb ik in dergelijke werelden een aantal mensen de weg gewezen naar "buiten", naar een wereld met veel groen en zonneshijn. Persoonlijk ben ik tot de overtuiging gekomen dat ik het beeld van een werkelijke wereld die ongelukkige geesten een tijdelijk verblijf is heb vertaald in termen, die ik nog net kan begrijpen en mij dus ook kan herinneren.

Of ik gelijk heb? Ik weet het werkelijk niet. Want hoe langer je je met deze dingen bezig houdt, hoe kleiner de zekerheden worden - mogelijk wel omdat je te veel bent gaan begrijpen om nog de eenvoudigste verklaring zonder meer voor de juiste te houden.

En juist omdat je zelf zo onzeker begint te worden vraag je je steeds meer af, of de fanatieke overtuigingen van bepaalde gelovigen niet in feite voortkomen uit hun vermogen tot kritisch denken danwel geboren worden uit een behoefte zich meer te gevoelen dan anderen. Wat niet weg neemt dat ik groot respect heb voor mensen als de soldaten van het Leger des Heils en zelfs de Jehova getuigen. Want die doen in ieder geval de dingen die zij volgens hun geloof dienen te doen, zonder voorbehoud en zonder hun menselijkheid te verliezen.

Maar kun je een christen, een jood, een moslim nog respecteren wanneer hij met de mond zijn geloof nadrukkelijk beledigt en gelijktijdig in zijn handelen tot het tegendeel wordt van hetgeen hij verkondigt? Natuurlijk, falen komt overal voor en ook ondergetekende heeft wel eens dingen gedaan die een verdraagzame zaker had moeten nalaten. Maar dan niet elke dag en steeds weer ten koste van anderen.

Ik kan moeilijk geloven in de oprechtheid van mensen die beweren alles voor hun volk te willen doen en gelijktijdig er over twisten of hun dienstwagens voortaan nu meer dan f 100.000 zullen mogen kosten of maar f 80.000. Wat maar een enkel voorbeeld is van de dingen die men zo nadrukkelijk ten nutte van het volk pleegt te besluiten.

Nu ja, ik begin oud te worden en dan ben je natuurlijk niet meer in staat om het gewicht van dergelijke beslissingen te beseffen. En alle gewone mensen zijn niet in staat de politieke belangrijkheid te overzien van de zaken die anderen in hun naam besluiten te doen of te laten. Gelijk hebt u.

Ik heb kennelijk het vermogen niet meer om te onderscheiden wat wel en niet toelaatbaar is. Maar dat neemt niet weg dat ik - innerlijk dan - een ieder het recht ontzeg te klagen over de onveiligheid op straat wanneer hijzelf rustig verder gaat terwijl vlak bij hem iemand in elkaar wordt geslagen of een oudere van een tasje wordt ontdaan.

Zoals ik een ieder die probeert zo goed en rijkelijk mogelijk op de kosten van anderen te leven het recht ontzeg te klagen wanneer hij of zij iets minder krijgt en dus bepaalde kleine luxes zal moeten missen. Misschien ben ik dom, maar volgens mij leven zelfs de mensen met een minimum inkomen hier rijker dan hard werkende middenstanders

in derde wereld landen. Wat mij natuurlijk tot een overjarige reactionair stempelt in de ogen van de betrokkenen. Leef met hetgeen je hebt zo gelukkig mogelijk, maar vecht voor alles waarvan je meent dat het je op grond van eigen prestatie toekomt, dat is mijn motto.

Kort geleden stelde een "waar" gelovige die er achter was gekomen wat mijn beroep in feite is, dat ik een groot zondaar was. Ik was nog boos en beledigd toen ik antwoordde dat dat een zaak tussen God en mij was, waaruit een vroom christen zich beter weg kon houden.

Vriend Henri omschreef zonde eens spottend als elke gemiste kans. Wat voor vele interpretaties vatbaar is. Wanneer dit geldt voor materiele zaken zo had de vrome inderdaad gelijk en ben ik een groot zondaar. Wanneer het rechter betekent dat je van alle gaven en mogelijkheden een zo goed mogelijk gebruik moet maken sta ik er toch redelijk goed voor.

Aan het einde van de rit wil je als mens nog wel eens terug kijken. Ook mij is dit niet vreemd. En er zijn heel wat dingen die ik liever anders gedaan had. Maar aan de andere kant: wanneer men mij zou vragen of ik dit leven nog eens over zou willen doen of een geheel ander leven met onbekende lasten en problemen daarvoor zou willen aanvaardden zo kies ik toch voor het leven dat ik heb gehad.

Zeker, het was geen rijk leven zover het bezit betreft. Maar het was altijd interessant, vol avonturen en wonderlijke belevenissen. Met alle zorgen en alle leed, dat nu eenmaal onvermijdelijk schijnt wanneer je als mens leeft was ik toch heel vaak gelukkig en nog veel vaker tevreden met de wereld en zelfs met mijzelf.

Overal zijn, zelfs nu nog, dingen om te bewonderen, om je over te verheugen en wanneer je maar goed kijkt biedt elke dag ook wel een gelegenheid in te lachen over een situatie, een ander of jezelf. Neen. Ik zou de afgelopen jaren niet willen inruilen voor een nieuw en onzeker ander lot.

Mijn bestaan was al te vaak dromen over het winnen van de honderdduizend en dan blij zijn met een vergeten gulden die je ergens in een oud pak vindt. Maar het gaat m.i. meer om het vermogen blij te zijn dan om de sommen die daarmee gemoeid zijn. Zoals een paar levendige indrukken vlak bij huis meer waard zijn dan vele vazige herinneringen aan een ver land, waar je de taal niet kende, de mensen niet kon begrijpen en vaak de tijd niet kreeg om schoonheid werkelijk tot je door te laten dringen.

Soms vraag je je af, of mensen niet lijden aan een vergroting van het zelfoverschattingsvermogen. Iets wat ook mij niet bepaald vreemd is. Maar dan besef ik het weer en daal af tot de wat nederiger maar meer werkelijk staat van een mens, die zijn best doet en vaak al falende leert.

Zelfs het feit dat ik zonder meer aanneem dat de dingen die ik hier neerschrijf voor anderen van belang kunnen zijn geeft duidelijk aan, dat ik het met een terugvinden naar de werkelijkheid nog niet bepaald ver gebracht heb.

Laat mij daarom ophouden meningen neer te pennen en proberen weer terug te keren tot de feiten. De eerste bijeenkomsten van de Orde vonden voor amelijk in particuliere huizen plaats. Gezellige bijeenkomsten die wel een geestelijke bedoeling, maar vooral ook een sociale functie hadden.

Het steeds toenemende aantal belangstellenden maakte het meer en meer onvermijdelijk, dat kleine zaaltjes werden gehuurd, die 40 personen plaats boden. En de toeloop bleef aanhouden. De zalen werden groter, de eisen van het werk steeds zwaarder.

Om altans enigszins aan een inkomen te geraken werkte ik in die dagen ook voor andere verenigingen zoals b.v. "Het Licht" en "Harmonia". Maar het aantal van bijeenkomsten van de orde nam steeds toe. Op een gegeven ogenblik omvatte het programma naast bijeenkomsten op elke Zondag en Vrijdagavond ook nog twee cursussen, twee discussies en maandelijks een esoterische groep en een jeugdgroep.

De verslagen uit die tijd werden grotendeels door mijn vrouw en mij verwerkt. De hr. Rientjes, die lange tijd de uitgave van vrijdagavondverslagen - voor eigen rekening - op zich nam, legde opeens zijn werk voor ons neer. Mijn vrouw en ik namen die vier of vijf lezingen per maand voorlopig op ons.

Gelijktijdig werd de belangstelling buiten mijn woonplaats groter. Arnhem, later Antwerpen kwamen er bij, maar ook Hengelo(o), Harmonia in Utrecht, Het Licht in Zaandam en Alkmaar, maar ook in Rotterdam. Het werk groeide mij bijna boven het hoofd.

En denk niet, dat die bijeenkomsten zo kort waren als tegenwoordig: gemiddeld duurden zij van rond 8 uur 's avonds tot rond 11 uur. Ik denk dat het niet lang zo verder had kunnen gaan, wanneer mej. Polak zich niet bereid had verklaard een deel van het tikwerk over te nemen. Uiteindelijk bleef ons alleen nog de - wekelijkse - vrijdagavond om uit te werken en op stencil te brengen.

De hr. Adri Huesen besteedde wekelijks twee avonden en een vrije dag aan het vermenigvuldigen van verslagen, vrijwilligers bundelden de gereed gekomen nummers en bezorgden die in Den Haag een tijdlang persoonlijk bij de geadresseerden.

De rooibouw op mijn vermogens duurde nog enkele jaren. Toen volgde een zware inzinking. Ik wilde niet meer. Maar na drie maanden in de wei - met behoud van mijn salaris, toen f 160.-- p. maand, begon ik aan de tweede fase.

Steeds minder werkte ik voor andere groepen. In Rotterdam kwam uiteindelijk een afdeling van de orde tot stand, die tweemaal delijks bijeenkomsten hield. Voor verenigingen in Den Haag werkte ik niet meer, in Utrecht kwam ik eens of hoogstens twee malen per jaar.

Maar ook in Amsterdam was een groeiende belangstelling en werd een afdeling gesticht. Het programma was nog vol genoeg: 240 bijeenkomsten per jaar tegenover de meer dan 300 in de tijd daarvoor.

Voor mij betekende dit o.m. dat ik minder moeilijkheden had bij het in trace gaan, vooral ook omdat het beginnen met gezang en eventueel geloofsbelijdenis en twee gezangen, zoals bij sommige groepen gebruikelijk was, mijn gehoor niet meer teisterde.

Ik herinner mij een vereniging waar de vrouw van de voorzitter geloofde zeer goed te kunnen zingen. Helaas, deze sopraan placht elk lied tenminste drie noten te hoog in te zetten, hetgeen vooral de mannelijke aanwezigen bracht tot een afwisselend piepen en brommen. Met als gevolg dat ik - je kunt de vrouw van een voorzitter toch niet openlijk beledigen - ik het tot gewoonte maakte juist voor het begin weg te vluchten naar zekere plaats - obder het gemompel: begin maar vast, ik ben zo terug. Wat na enige schermutselingen zonder meer werd aanvaardt.

Dergelijke voorvallen hebben ongetwijfeld tot mijn diplomatieke vorming het hunnen bijgedragen. Zelfs het feit dat ik - na mijn huwelijk - een vast basis inkomen wenste kon alleen met moeite verkocht worden aan mensen die meenden dat je een gave voor niets in dienst van het volk diende te stellen - vergetende dat een verhongerd medium op de duur alleen nog vanuit de geest kan werken.

Je zouwt trouwen kunnen stellen dat mediteren op zich een wat eigenaardige maar zeer doeltreffende leerschool vormt: je leert mensen kennen en vaak begrijpen. Cursus psychologie. Je reist veel en leert zo andere landen met hun eigenaardigheden beleven. Cursus : bepalende geografie. Je leert nadenken en speculeren: cursus filosofie.

Soms komen mensen met hun problemen bij je - iets wat ik overigens niet pleeg aan te moedigen. Cursus sociologie.

Om maar niet te spreken over belevingen in andere werelden, lessen van overgeganen en wat dies meer zij. Iets wat nog niet tot de erkende wetenschappen behoort, maar in het leven zeker van groot belang kan zijn, daar het je leert niet alleen feiten, maar ook hun achtergronden te bezien en als geheel te benaderen.

En wanneer je hulp bij stervenden biedt of geesten uit een te duistere wereld naar een lichtere helpt brengen beseft je meer en meer hoe mensen vaak gevangen kunnen zijn in hun eigen schuldgevoelens. En lukt het je niet, iemand een handje te helpen om hogerop te komen dan zijn hun uitingen al voldoende om te begrijpen, dat heel wat ellenden en zelfoverschatting voortkomen uit de verwarringen die een je vereenzelvigen met een droom - ik kan veroorzaken, van ziekten tot ontkenning van eigen verantwoordelijkheden en schuld toe.

Ik spreek maar niet over de erkenning, dat aanvoelen vaak betere resultaten mogelijk maakt dan beredeneren. Je wordt steeds wijzer en gaat ook je eigen beperkingen erkennen. Dit laatste bracht mij er toe wat meer ruimte in mijn agenda te laten en vrije tijd hoger te schatten. Al heb ik eveneens moeten leren, dat vrije tijd alleen kostbaar wordt wanneer je veel werk moet verzetten.

Dank zij dit besef kwam ik er toe in overeenstemming met het bestuur alle werkzaamheden voor andere groepen dan de orde terzijde te stellen en zelfs het aantal avonden voor de orde - toen rond 250 p.j. terug te brengen tot rond 200.

Buiten de periode van zes weken dat ik aan een infectieziekte leed en medicijnen moest gebruiken die mijn denk en reactievermogen sterk beïnvloedden kon ik getrouw mijn programmas afwerken. Een toenemend ernstige nieraandoening van mijn echtgenote bracht mij er later toe nogmaals het aantal bijeenkomsten wat te beperken, maar verder ging alles op rolletjes, zelfs wanneer mijn echtgenote in het ziekenhuis moest worden opgenomen.

Tot de bekende oude heren kwaal toesloeg: acute prostaat aandoening. Opname, operatie, alles verliep voorspoedig. Alleen: hierdoor konden de laatste bijeenkomsten van het verenigingsjaar niet doorgaan.

Toen mijn echtgenote op sterven lag en de wens te kennen gaf dit thuis te doen was het gelukkig paasvakantie. Ruim een week viel eveneens een zestal zittingen uit. Maar de avond van de dag waarop zij begraven was ging de bijeenkomst weer door.

Nog een nekele maal moest ik verstek laten gaan: de opname voor een breuk-operatie was zo gepland dat er geen avond behoefde uit te vallen, maar door een aantal ongevallen was er voor een dergelijke niet spoedeisende opname geen gelegenheid. Hetgeen betekende dat rond 14 dagen lang geen bijeenkomsten konden worden gehouden.

All in all een prestatie wanneer u bedenkt dat dit alles een periode van rond 40 jaren omschrijft. Voor mij was zo iets onaangenaam, voor de toehoorders mogelijk een teleurstelling. Maar voor het bestuur en de medewerkers was het erger: Op avonden die niet doorgaan aan de deur van de zaal staan en een ieder verontschuldigd meedelen dat het medium om deze of gene reden niet aanwezig kan zijn en dus de avond geen doorgang vindt lijkt mij maar een vervelend baantje.

En wat onze vrienden uit de geest betreft: zij hebben vaak veel voor mij en mijn gezondheid gedaan. Soms kwam ik op de bijeenkomst ziek als een hond of alleen in stasat fluisterende klanken voort te brengen. Na de zitting ging het mij altijd weer beter. En wanneer mijn energiepeil laag was werden de bijeenkomsten in duur aangepast aan het mogelijke, zodat nooit van overbelasting sprake was als gevolg van te lange zittingen e.d.

Zelfs toen in Antwerpen - waar ik pleeg te overnachten - een spoorwegstaking uitbrak werd ik tijdig gewaarschuwd: normaal bleef ik na een korte bespreking met het bestuur aldaar nog een hapje eten en nam dan de trein die rond 14.00 u. vandaar vertrekt. Die avond had ik overigens een seance in Den Haag.

Tegen half twaalf werd ik zo onrustig dat ik mij gedwongen voelde de trein van 12 uur te nemen. Dat was dan meteen de laatste trein die vanuit België Hazendaal nog gehaald heeft. Dit kan natuurlijk een kwestie van aanvoelen geweest zijn of een toeval, maar voor mij hebben de lieve geestjes daar toch werkelijk van alles mee van doen.

De laatste jaren heb ik jaar na jaar wat gas teruggenomen. Misschien zou ik nog wel meer avonden kunnen geven, maar iets in mij zegt dat het oppassen geblazen is. Innerlijk zegt mij iets dat het werk van de orde in de stof, zover ik daarbij betrokken ben in feite al is afgerond.

Zeker, ik geef nog steeds avonden en men zegt mij nog steeds dat de prestaties zeer goed zijn. Zelf wil ik trouwens nog graag wat voortgaan. Wat voor mijn gevoel is de orde ook een beetje mijn levenswerk geworden.

Met enige zelfkennis moet ik zelfs vrezen als een soort Heintje Davids met geestelijke achtergronden afscheidstournee na afscheidstournee te ambieren. Alleen: ik ben afhankelijk van medewerking vanuit de geest en ik vrees dat de heren daar geen zin hebben in een dergelijke reeks demonstraties van onvermogen.

Jus doe je alleen, wat je vergund is. Het volgende verenigingsjaar mag ik nog beperkt blijven werken als voorheen. En daarna, zo is mij verzekerd, zal ik tot het einde van mijn dagen nog mogen en kunnen seanceren in kleinere kringen. Waarvan ik nog lang hoop te kunnen profiteren - niet zozeer om de financien, maar om het werk, dat een deel van mijn leven is geworden.

Overigens zal alleen op aanvraag en na afspraak geseanceerd worden. En niet te vaak en te lang. Want zo luiden nu eenmaal de instructies van de geesten op de achtergrond en daar kun je niet aan voorbijgaan.

Bovendien zal ik er dan wel alleen voor staan. Zolang het werk van de orde werkelijk belangrijk was, hebben vele mensen hun tijd, geld en werkkraft gegeven, om het mogelijk te maken. Maar als het meer tot een soort liefhebberij gaat worden kun je anderen niet meer met de zorg en verantwoordelijkheid voor dit alles opscheppen, nietwaar?

Maar de herinneringen stromen voort en daarin spelen nog steeds die werkers van het eerste uur een rol, zoals Buytendijk, Draaijer, van Eijkel en vele anderen. Mensen ook als de hr. Picaardt, die ruim zeven jaren lang voorzitter was, Adri Huesen, die het grootste gedeelte van onze geschriften vermeningvuldigde. En in verschillende bestuursfuncties liefst zestien jaren lang - in feite tot ziekte en dood hem dit onmogelijk maakten zijn tijd gaf en mij persoonlijk een waar vriend was.

Ik zei het al: te velen om allen te noemen. Mensen die bundelden, sorteerden, adresseerden, koffie schonken op bijeenkomsten, hun huis beschikbaar stelden enz. enz. En opvallend veel onder hen waren de orde bijzonder trouw en werkten daarvoor vele jaren. Zelfs onze huidige voorzitter begint zo dadelijk aan zijn zevende jaar als lid van het bestuur.

En dat terwijl onze vereniging volgens alle regels van het normale zakenleven nooit had kunnen functioneren. Toen rond 1960 Ab de Canter penningmeester werd riep hij, na de boeken gezien te hebben: dit is onmogelijk, zo kan een vereniging niet blijven draaien. En na een paar jaren van dit werk - dat volgens hem onmogelijk kon slagen - gaf hij toe: menselijk is dit niet te begrijpen. Maar wanneer er tekorten zijn komt er opeens iemand met een donatie, komt er van ergens een legaat en de zaak loopt weer.

Zeker, sindsdien zijn er heel wat dingen veranderd. Ik geniet reeds een klein pensioen en mogelijk komt daar na het volgende verenigingsjaar nog iets bij. Maar ook dit is in feite ondenkbaar, zelfs met alle goede penningmeesters die wij mochten hebben.

Al te goed stgat mij de tijd nog voor ogen dat wij in de pauze van een der seances de mensen moesten vragen om een extra bijdrage aan een collecte na afloop, omdat de zaalhuur anders niet betaald kon worden.

De tijd dat ik maar per bromfeits naar Arnhem, Hengelo en Antwerpen reisde omdat dit nu eenmaal goedkoper uitkwam, de dagen dat je liep om tramgeld te sparen is voorbij gelukkig. Maar zij was er. Zoals er dagen zijn geweest, waarin je voor "dergelijke doeleinden" geen behoorlijke zaal kon huren.

Dan kwamen relaties en maakten het mogelijk dat wij b.v. in een dansschool samen kwamen, in een aangeklede garage, in een kleine bibliotheek of onze toevlucht vonden bij geestverwanten, die over een eigen zaal of gebouw beschikten.

De vrijdagavond bijeenkomsten zijn voor de orde altijd een traditie geweest. Maar wie weet nog, dat aan het begin van deze bijna 40 jaar lange reeks het besluit stond van een bewindvoerder van de V.U te Den Haag, die besliste dat wij op de vrijdag in zijn zalen wel mochten samenkomen "omdat de v.u. op die avonden toch geen activiteiten had." En wie beseft nu nog, dat de zondagochtend bijeenkomsten geboren werden op het ogenblik dat de hr. Brienens ons uitnodigde op de zondagochtend in zijn huis samen te komen. In de ochtend wel te verstaan, want 's avonds kwamen zijn eigen vrienden bridgen.

Er zou nog zoveel te herinneren zijn. Mogelijk doe ik dat nog wel eens, maar niet meer in dit tijdschrift. Alea jacta est: de teerling is geworpen en de uitkomst maakt duidelijk, dat dit blad niet meer zal verschijnen. De belasting, de eisen aan medewerkers worden eenvoudig te hoog. Aan de ene kant ben ik er zelfs een beetje blij om. Aan de andere kant valt het zwaar om er een punt achter te zetten. Het laatste loodje weegt inderdaad zwaar.

Maar ik mag nog een tijdje verder werken en dat is al veel. Ik ben allen dankbaar, die mij hun waardering uitspraken over de verschillende artikeltjes die ik hierin mocht schrijven. Zoals ik dankbaar ben voor het werk van zovelen, waardoor dit blad redelijk regelmatig gedurende zo lange tijd kon verschijnen.

Heerlijk eigenlijk om aan het einde van de rit te zeggen dat je zoveel reden tot dankbaarheid hebt. ... schrijvende gaat mij dit beter af dan mondeling. En wanneer uw medium wel eens kortaangeboden of onverschillig lijkt, denk dan maar aadit betoogje terug. Heus, ik waardeer alles wat men voor mij doet en gedaan heeft. En voor de rest: vooruit met de feit, zaken als gewoonlijk. Want de bijeenkomsten gaan voorlopig nog door.

K.H.

B I J Z O N D E R E A A N B I L D I N D O . D . V . L E K T U U R
XX

Bestellingen s.v.p. richten aan Mw. C. A. Drukker Frederik van Eedenstr.9
2237 SJ Te Voorburg onder vermelding " bestelling ODV" of telefonisch
onder nummer 070 - 86 85 13 .

Alleen in Den Haag kunnen bestellingen ook in de zaal worden opgegeven.

Stem van Gene Zijde:

19 jrg. 1986 - 87
6 jrg. 1985 - 86

4 jrg. 1984 - 85

SIGNEELS:

56 jrg. 1986 -87 21 jrg. 1985 --1986

N.B. vorige jaargangen zijn soms nog in onkomplete vorm verkrijgbaar

ESOTERISCHE KRING:

9 jrg. 1986 - 87
5 jrg. 1984 - 85

7 jrg. 1985 - 86

BROCHURES:

Tot op heden verschenen nrs. 1 tot 339 -- behalve nr. 337 Voor de
nog voorradige nummer: raadpleeg het jaarprogramma.

Kosten: per jaargang f 20.- , per brochure f 3.50 , alles exclusief
verzendkosten.(porto)

Niet meer voorradige brochures worden op aanvraag eventueel in fotocopie
geleverd, kosten als voor een normale brochure f 3.50 , bij verzending f 5 .-

N.B.

Op de zojuist verstuurde brochure 337 Kwam door vergissing het
titelblad bestemd voor nr.399. Het opschrift op het titelblad is
onjuist en klopt niet met de inhoud. Vermeld wordt " goden en planeetgees-
ten. Dit zou moeten zijn " Innerlijke Schouwen".

Ook al verschijnt dit blad af heden niet meer, voordelige aanbiedingen zullen er voorlopig nog zijn. Belangstellenden kunnen hierover nadere informatie verkrijgen bij genoemd besteladres of in de zaal.

De bijzondere tarieven voor grotere afnamen gelden nog steeds. Hierbij betaalt u een basis bedrag en dan verder alleen een klein bedrag van rond 1 gulden voor alle nummers die werden besteld.

M.i.v. het volgende verenigingsjaar worden geen verslagen meer op schrift gebracht. Informatie omtrent het event. bestellen van cassettes treft u aan in het jaarprogramma. Een lijst van reeds voorradige tapes kunt u bij het bestuur afhalen of aanvragen.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

A G E N D A lopende tot 31 juni 1988

Vrijdagavondbijeenkomsten:

Mei 13 en 20 , juni 10 en 17

Discussieavonden:

5 mei en 2 juni

Zondagnorgen bijeenkomsten:

24 april , 29 mei , 26 juni.

Esoterische Kring op 2 mei en 16 juni

Bijeenkomsten te

ANTWERPEN 19 april , 17 mei en 21 juni.

Arnhem(besl.) 26 april , 24 mei . Juni bijeenkomst verplaatst.

AMSTERDAM 27 april , 25 mei , 29 juni

ROTTERDAM 10 mei.

Vakantie: In juli en Augustus vinden geen bijeenkomsten plaats. Het laatste jaar openbaar werkzaam zijn van de Orde begint met de vrijdagavondbijeenkomst van 9 september.

U krijgt over enige maanden het volledige jaarprogramma - in eenvoudiger vorm - toegezonden.

Uw redactie heeft hiermede voor het jaatst naar beste weten haar taak volbracht. Het zal U duidelijk zijn dat het midden in de vakantie laten verschijnen van een slot nummer weinig zin zou hebben en alleen een onnodige belasting zou betekenen voor allen die hun medewerking aan de tot standkoming hiervan geven.

Toch willen wij u op de valreep nogmaals hartelijk danken voor uw brieven en commentaren, die voor ons blad gemeenlijk redelijk gunstig waren -- al had men wel enige aanmerking op de in de laatste tijd wat slordige verwerking van op zich interessant geachte teksten.

De redactie hoopt mede namens u allen te spreken wanneer zij op haar beurt haar dank betuigt aan allen die zoveel jaren het verschijnen mogelijk maakten, voorbladen tekenden, de verzending verzorgden enz.

Want vooral ook in zijn inhoud was dit blad uniek in nederland. De orde heeft dit vele jaren mogelijk gemaakt, ons medium heeft er zijn hart steeds weer in gelucht en van onze aanbiedingen werd in het verleden danig gebruik gemaakt.

Ook zonder dit blad zal voor de vereniging belangrijk nieuws u nog bereiken in eenvoudige mededelingsblaadjes. Wat ons betreft: Vaarwel. Het ga u goed. Moge u de zomer krijgen waarnaar u verlangt.

Uw redactie.

—O—O—O—O—O—